

[Carsten Raft.]

beraabe sig den bedste Del af dansk Ungdom. Jeg tror næppe, vi skal klassificere de forskellige Dele af Ungdommen. Jeg kender Ungdom, som ikke altid flager med sine Krav eller Udfoldelsen af sin frie Individualitet, men som individuelt indordner sig under Helheden og stiller sig paa Plads i den nationale Kammeratskabsfront. Den kalder sig national Ungdom, den gør selv opmærksom paa, at den særlig interesserer sig derfor, og denne Holdning er ikke bygget paa et vist Modsætningsforhold til andre Nationer. Ud fra en bred Hverdagens Nationalisme søger den sin Pligt i Samfundet og søger at indordne sig under denne Pligt.

Den højtærede Undervisningsminister taler om Frivillighedens Vej. (Afbrydelse). Jeg hørte ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sagde. (*Valdemar Sørensen*: Jeg sagde ikke et Ord). All right, saa var der en anden, som afbrød, men det hørte jeg heller ikke. Der blev talt om Frivillighedens Vej af den højtærede Undervisningsminister, og den højtærede Undervisningsminister var ganske klar over, at det var meget lidt, der var naaet i saa Henseende. 6 000 Mand paa Højskoler og Landsbrugsskoler og alle den Slags Skoler er uendelig lidt, og der er ikke sket nogen som helst Udvikling, der var en lille Tilbagegang under Verdenskrigen, men fra før og nu til Dato ikke den fjerneste Udvikling. Og hvis denne Form for Paavirkning gog Uddannelse af Ungdommen nu skal staa sin Prøve, som Ministeren siger, er jeg bange for, at den allerede har tabt i denne Prøve. Og det er ikke saa meget dem, der ønsker Undervisning, det drejer sig om, de har det ikke saa meget behov, thi de er villige til at lære alle disse Ting, til at uddanne sig. Det drejer sig derimod om en anden, meget stor Del af Samfundets Borgere. Den nuværende Udvikling har skabt en Bundklasse, en Underklasse, som har ulykkelige Udviklingsvilkaar, Bude og andre, som man afleverer fra Samfundets Side i 14 Aars Alderen og først ser igen, naar de melder sig til social Understøttelse i 18—19 Aars Alderen. Der er en Opdragelsespligt, en Opdragelsesopgave for Samfundet, og de vil aldrig komme ind under det ad frivillig Vej.

Den højtærede Socialminister mente, at jeg havde taget det en lille Smule for let, og har Betæneligheder. I saa Henseende er Rollerne fordelt saaledes, at jeg skal agitere for Sagen, og Ministeren skal have Betæneligheder og overveje den og oven i Købet have det Besvær at skulle tage Hensyn til den højtærede Finansminister. Jeg

synes, vi fordeler Rollerne meget fornuftigt. Men naar der tales om Penge og den højtærede Minister drager Sammenligning med, hvad de aandssvage koster, er det dog en saa forfærdelig makaber Sammenligning. Lad os hellere tage den, jeg drog, med Soldaterne. Resultatet bliver det samme, men Forudsætningerne er forskellige. Jeg mener, at der kun skal være et halvt Aars Pligt i saa Henseende, det halverer allerede Beløbet. Den kvindelige Arbejdspligt, mener jeg, skal i høj Grad udøves i anerkendte private Hjem, som er egnede dertil, saa vil det ogsaa blive billigere. Endelig er jeg af den faste Overbevisning, som den højtærede Socialminister slet ikke har taget Hensyn til, at der vil spares overordentlig store Beløb i Understøttelse, hvis der sker den Forskydning opefter, som Indførelsen af Arbejdspligt vil give Anledning til.

Jeg ser ogsaa hos den højtærede Minister en Tendens til at skyde Arbejdet lidt til Side og interessere sig mere for Undervisningen og for Idrætten. Med mit Kendskab til Ungdommen er jeg lidt betænkelig herved. Jeg tror, at Ungdommen, hvis den skal beskæftiges et halvt Aar, skal have bestemte Formaal, den skal have noget at have Haand i Hanke med; man kan nok lave Idrætskonkurrencer, men det fylder ikke, og man kan daarligt lave Eksaminer som Afslutning paa Tjenesten. Hvis man har noget haandfast at tage fat i, noget at udføre, noget rigtigt at tage sig af, vil man i mange Henseender faa en meget lykkeligere Gennemførelse af disse Ting, og i denne Henseende deler jeg ikke den højtærede Ministers Bekymring for, at der ikke er Arbejde nok; de Arbejder, jeg har peget paa, vil i hvert Fald med normal Indkaldelse kunne strække til i de første 5—6 Aar, og saa kan vi se paa Tingene.

Jeg takker til Slut for den megen Forstaaelse, der er vist for den Tankegang, som mit Partis Formand udkastede, og som jeg fik Lov til nærmere at uddybe. Jeg takker de højtærede Medlemmer af Ministeriet og de ærede Medlemmer af den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe, der har stillet sig forstaaende over for denne Tankegang. Jeg dvæler maaske lidt meget ved Takken, men det bliver saa sjældent, jeg faar Lov at takke de paagældende, saa jeg behager mig en lille Smule i det. Men jeg vil sige til dem, at jeg synes, det er meget rigtigt og godt, at de, til Trods for at Tanken er fremført af et andet Parti, ganske aabent har sagt deres Mening om denne Sag. Jeg synes ikke, deres Betragtninger kunde have anden Form, naar